

Ved Otte-Tiden sad han ved Tebordet sammen med Vennen. Asmus var lidt gnaven. Han savnede sine Morgenaviser, og derfor havde han ikke nogen Medicin.

Op ad Formiddagen, da Solen kom frem, foreslog han Torben at tage med på en lille Køretur i det gode Vejr. Torben lod sig overtale, og til sin Overraskelse følte han, at Bevægelsen og den fremmede Luft gjorde ham godt. Genmødet med Naturen virkede dog næsten for stærkt på ham. Efterårshimlens smældende Blå skar ham også i Øjnene.

Asmus, der havde sat sig over på det andet Sæde for ikke at genere ham med sin Cigar, var nu igen meddelksom. Men Torben lod det meste af hans Tale glide Øret forbi. Såsnart han kom i Skygge faldt han hen i en lykkelig drømmende Tilstand og hørte kun Vennens Ord som en fjern Mumlen.

Da nævnede Asmus igen Jytte Abildgård, og Lyden af dette Navn bragte hans Hjerter til at skælve.

„Du skal forresten høre noget underligt. Mens vi andre unægtelig — nu kan jeg jo godt tilstå det — kun havde ringe Håb for dig, så har min kække Kusine hele Tiden hårdnakket holdt på, at du nok vilde komme dig. Er det ikke besynderligt? Hun er jo i det hele et mærkværdigt Menneske, egensindig som bare Fanden og ikke let at blive klog på. Men Stål helt igennem. Hvad hun vil, det vil hun. Og hun vil altid det umulige. — Kan du huske dengang hjemme på Storeholt? På Fisketuren?“

Torben nikkede blot. Han så til den anden Side men kunde mærke, at Vennens blonde Ansigt var vendt imod ham med det lidt ubarmhjertige Smil, som han huskede fra de unge Dage, når Asmus sad bøjet over sine bedøvede Kaniner og Mus og snittede i deres Indvolde med et Urmagerglas i Øjet.

„Du veed måske, at hun stadig lever i Jomfrustand. Jeg begriber det ikke, for der er vedblivende ingen Mangel på Lysthavende. Men der må velsagtens være en bestemt, hun går og venter på.“

Det var i Virkeligheden ikke andet, end hvad Torben vidste i Forvejen; alligevel tålte han ikke at høre mere. Han sagde, at han begyndte at føle det koldt og vilde hjem. Kusken fik Ordre til at vende, og han tvang Samtalen bort fra dette Emne, som Asmus til hans Forundring nu havde kreset om flere Gange, hvad der genopvakte en gammel Mistanke hos ham om, at Vennen bar på